

DOSSIER

ARCHIEF

Uitersten in energie

MIRJAM VAN DER LINDEN – 07/01/12, 00:00

Ook als de bewegingstaal nog uiterst minimaal is, zo niet saai, dan zorgen de dansers ervoor dat je blijft kijken.

Lithium door ICK Amsterdam

Concept en choreografie: Andrea Božić. Ruimtelijk ontwerp: Julia Willms.
Muziek en geluid: Robert Pravda. 5/1, Theater Frascati, Amsterdam. Daar ook vanavond nog te zien.

Het metaal lithium wordt gebruikt als grondstof voor accu's, maar ook voor het stabiliseren van bipolaire stoornissen. Het is dus een energieopwekker en een energievervlakker. Choreograaf Andrea Božić vond lithium daarom een mooie titel voor een voorstelling over twee uitersten in energie: het lage peil van de melancholie (het begin van Lithium) en het hoge peil van de manie (het slot). Melanchomalia is het snijvlak, het middendeel.

De drie delen worden letterlijk benoemd, maar belangrijker is dat je de verandering van energie ook daadwerkelijk voelt en ziet in Lithium. Het is een zuigende kracht, die de dansers steeds verder een allesomvattende drukte in trekt, zowel visueel als auditief, en hen tegelijkertijd steeds verder losmaakt van hun eigen kleine ik.

Waar ze aanvankelijk zeer gefocust zijn op zichzelf, als losse eilandjes die in stilte slechts een elleboog buigen of een vinger knippen, gaan ze uiteindelijk op in een gedeelde energie en worden ze samen een massa. Niet voor niets zijn de heftige ritmes in mania verwant aan folkloredans, de dans van de energie en de gemeenschap bij uitstek.

De vijf dansers, zoals wel vaker in de eigentijdse dans uniseksneutraal gekleed in lange broek en eenvoudig T-shirtje, komen van het gezelschap van de veel bejubelde Emilio Greco; Božić sluit met Lithium een driejarig artist-in-residency af bij zijn Internationaal Choreografisch Centrum in Amsterdam. De drie mannen en twee vrouwen dwingen aandacht af. Ook als de bewegingstaal nog uiterst minimaal is, zo niet saai, dan zorgen zij ervoor dat je blijft kijken. Je ziet hoe precies en intens ze elke beweging uitvoeren, hoe sommige bewegingen door andere dansers worden overgenomen en uiteindelijk een eigen leven gaan leiden.

De kale ruimte raakt steeds meer gevuld, symbool wellicht voor alle impulsen in de maatschappij die ieders hoofd permanent bestoken. Geluiden (van de dansers) vervangen de stilte, de belichting tettert alle kleuren van de regenboog en lijnen van tape over de vloer creëren nieuwe verhoudingen. Ronduit spectaculair zijn de animaties waarin deze lijnen zijn doorgetrokken en een pulserende, bijna psychedelische tunnel vormen. Hierin duiken via live-opnamen ook de dansers weer op, als resonanties in je kop, vermenigvuldigd en in een ander tempo afgespeeld. Alle kurkdroge soberheid van het begin is verdwenen. Een pakkende dramaturgie.